

Sencilim

– GürhanGürses · 17 Kasım 2012

–Bencilsin! dedi Su, Kaptan'a.

–Bencilsin! dedi tekrar.

– Hep kendi duygularını ifade ediyorsun ve benim o duygulara ram olmamı istiyorsun. Hiç sen düşünüyorsun diye sormadın bugüne kadar!

–Haklısın. dedi Kaptan.

–Yerden göğe kadar haklısın, dedi ve sustu.

Su:

–Öyle zaten! Hep kendini ifade ediyorsun ve o kadar hızla o kadar değişiklikle karşıma çıkıyorsun ki durup 'Sen ne düşünüyorsun Su?' demek aklının ucuna dahi gelmiyor. Böyle olunca da beni önemsemediğini düşünüyorum, dedi.

Kaptan söze girdi yine:

–Şimdi her şeyi söyle bana, her şekilde suçla, içinden geçeni olduğu gibi aktar kabul ederim, altına imzama da atarım çünkü sen öyle düşünüyorsun. Ama seni önemsemediğimi söyleme, bu mümkün değil, bu olası değil, bu kalp işi değil Su! Seni önemsememek benim kitabımda yoktur, bilakis seni mutlu etmek, mesut etmektir tek amacım.

Su:

–Bir gün dönüp de Su, duyguların ne? demedin. Yaşa meyilliydi sözleri, hüzne bandırılmış da çıkmıştı sanki ağzından. Belli ki içi acıyordu, yüreği yanıyordu, gözleri doluydu, sözleri bunun ispatıydı. Kızgındı çünkü haklıydı, haklıydı çünkü seviyordu.

Kaptan uzaktı Su'ya, çok uzaktı bedeneni, ama ruhen yanındaydı –Seni anlıyorum. dedi Su'ya ve devam etti: İçindeki duyguya bir ad koymamı istiyorum. Bencil olduğumu da kabul ediyorum ve sicilime işlenmesini diliyorum. Çünkü bencil oluşum sana olan aşkımdan vesikasıdır, tapusudur, sertifikasıdır. Bencililiğim sencil olmamdan kaynaklanıyor. Her ne yana baksam her ne yana dönsem sen çıkıyorsun artık karşıma.

Bencilim kabul ama daha çok sencilim.

Beni seviyorum çünkü bende seni buluyorum.

Sen oluyorum, sen kalıyorum, sen gibi düşünüyorum.

Aslından ben benim biliyorum bunu. Bencil oluşum sana sahip oluşumdandır, sana hitap edişimdendir, seninle konuşmamdandır, sana yazmamdandır, sana hayran olmamdandır, meftunun oldum, müptelan! Daha ne isterim?

Sen ol yeter diyorum.

Bencil olmam sencil olmamdandır. Suçlaman doğru, isabetlisin bu konuda. Haklısın hem de çok haklı. Bencilliğime çare bulmak lazım. Sen olayım çıkarım işin içinden. Arzum bu zaten. Kendimi sende yok etmeye çabalıyorum. Aşkımı sende ebedileştirmeye gayret ediyorum. Bu yazımı da bencililiğimin delili olsun diye 1.tekil şahıs ağzıyla yazıyorum Su. Sana ne kadar bencil olduğumu ispat için yazıyorum.

Bencilliliğim sencilliliğimdir. Sana olan meylimdendir, sana olan kastımdandır, maksadımdandır. Su, tık nefes okuyordu yazılanı, ona -Kaptan'a, Kaptan'ına- inanmaya çabalıyordu kendisini, anlamaya zorluyordu yüreğini, aklını ona vermeye yoğunlaşıyordu. 'Bencil değil sencilim.' diyordu Kaptan, bunlar ne kadar da hoş geliyordu kulağa, insanın içini ısıtıyordu, samimiyeti vardı, halisti. Su dalgındı, içinde tereddütler vardı. Nereden nereye gelmişlerdi his olarak. Başta böyle olacağını hesap etmemişti asla! Şaşıyordu, inanamıyordu, ona karşı ne hissettiği ve nasıl hissettiği Kaptan tarafından sorulmuyordu. Varsa yoksa Kaptan'ın kalbinden kâğıda dökülenlerdi ortada olanlar. Su sanki olması gerekendi her zaman, Kaptan'ın elinin altında bulunması icap eden! Yok yok böyle değildi aşk, böyle olmamalıydı. Kaptan istediği zaman arıyordu, soruyordu, Su o anda olmak zorunda olandı sadece öyle algılıyordu. Su bu düşüncelerle aniden şunları söyledi Kaptan'a:

—Ne olursa olsun bundan sonra biz arkadaşız Kaptan, dedi.

—Benim ne hissettiğimin bir önemi yok zaten! Sitemkârdı sözleri, yaralıydı kalbi ve üzgündü gözleri. Kaptan bu hale dayanamadı, kıyamazdı ona, acıyan kendi yüreği olsun istiyordu, ağlayan kendi gözleri, üzülen kendi özü olsun istiyordu. Su'ya kıyamazdı, ona bir damlacık dahi eziyet veren şeyi ortadan kaldırmak için gerekirse canını dahi verebilirdi, bu kadar büyüktü aşkı. Kaptan kalbine inanıyordu ve Su'yu harbiden seviyordu haybeden değil! Bunu bal gibi biliyordu.

—Sana olan kavuşma arzumu ve sende yok olma ülkümü nasıl ispat edeceğim. Sana banmış olan bir hayatın ne kadar leziz ve kalp tadında olduğunu nasıl izah edeceğim. Ben diye başlayan her cümlede her ifademde sana yolculuk vardır. Benden başlayıp sana ulaşan. Su şunu bilmeni istiyorum ben sen diye bir şey yok artık.

Ben de benim sen de benim!

Benim.

Senin.

Ben.

Sen. diye gayriihtiyari tekrarlıyordu Kaptan. Ne kadar bencil olduğunu ispat için Su'ya o kadar sencil oluyordu aniden. O kadar Su kesiliyordu aslında. Bu bir yürek ağrısıdır yaşanan ve yaşanacak olan. Ağrısı Kaptan'ın yüreğinde. Sancısı Kaptan'ın sancısıdır. Su ulaşılmaz olandır, hayal olandır belki de! Kaptan ise etiyle kemiğiyle ruhuyla var olandır. Ve her an Su kesilendir ömrüne. Su gibi akıp gidendir kalbe, Su gibi bereketli olandır, Su gibi aziz olandır. Talebi biraz huzurdur Kaptan'ın, biraz mutluluktur onu da çok görmez Allah'ım umarım. Su kalbe ulaşır ve yeşerir her yer cennet şeklinde. Kalpteki bahar yakındır umarım. Kalpteki birliktelik daim olur inşallah, ruhtaki izdivaç gerçek olur inşallah. Âmin.